

M-AM ÎNSURAT CU O PĂPUȘĂ GONFLABILĂ

LOUIS-THOMAS PELLETIER

M-am însurat
cu o păpușă gonflabilă

R o m a n

Traducere din franceză de Carmen SĂNDULESCU

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. e-mail: codexcartier@go.ro
Difuzare:
București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.
Tel./fax: 210 80 51. e-mail: codexcartier@go.ro
Chișinău: bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, sectorul Ciocana. Tel.: 34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
LIBRĂRIILE CARTIER
Casa Cărții Ciocana, bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, Chișinău. Tel.: 34 64 61.
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 24 10 00.

Editor: Gheorghe Erizanu
Lector: Em. Galaicu-Păun
Coperta: Vitalie Coroban
Design: Valentina Ciobanu
Tehnoredactare computerizată: Valentina Ciobanu
Prepress: Editura Cartier
Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 42089)

Louis-Thomas Pelletier
JTAI ÉPOUSÉ UNE POUPÉE GONFLABLE
© Les Éditions des Intouchables, 2002.

Louis-Thomas Pelletier
M-AM ÎNSURAT CU O PĂPUȘĂ GONFLABILĂ
Ediția I, noiembrie 2004

© Cartier, 2004, pentru prezenta ediție.
Această ediție a apărut în 2004 la Editura Cartier. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sînt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Pelletier, Louis-Thomas

M-am însurat cu o păpușă gonflabilă: Roman: / Louis-Thomas Pelletier; trad.
din lb. fr.: Carmen Săndulescu; cop.: Vitalie Coroban. 4 Ed. 1-a. 4 Ch.: Cartier, 2004
(Combinatul Poligr.). 4 144 p.; 20 cm 4 Tiraj: 1500 exemplare.

Titlul original (în franceză): JTAI ÉPOUSÉ UNE POUPÉE GONFLABLE

CZU 821.133.1-31

P 49

ISBN 9975-79-290-1

*Autorul ține să mulțumească pentru comentarii
și sprijin următoarelor persoane:*

Érik Canuel

Odile Coiteux

Hélène Desjardins

Daniel Gendron

Marie Christine Labelle

Stéphane E. Roy

*Femeile sunt făcute pentru a fi iubite,
nu pentru a fi înțelese.*

OSCAR WILDE

*Omul este imperfect, dar asta nu e de mirare
dacă ne gândim la vremurile în care a fost creat.*

ALPHONSE ALLAIS

PARTEA ÎNTÂI

*Fericirea în doi durează
doar cât numeri până la trei.*

SACHA GUITRY

Capitolul 1

Mi-ar plăcea să vă pot spune ceva rău despre Geneviève. Din păcate, nu i-am descoperit nici un defect. În afară de faptul că nu mă mai iubește.

De fapt, ca să fiu cât se poate de cinstit, trebuie să precizez că încă mă iubește mult de tot.

— Te iubesc mult de tot, Francis.

În mod normal, folosim cuvântul „mult” când vorbim despre o mare cantitate sau o mare intensitate. De pildă, spunem: „Am multe de făcut” sau: „Cutare s-a schimbat mult.” Totuși, în mod curios, când după un „te iubesc” adaugi „mult de tot” scazi din valoare. Mai cu seamă că, de obicei, asemenea cuvinte sunt urmate de conjuncția „dar” ca în cazul lui „Te iubesc mult, dar te las.”

— Te iubesc mult de tot, Francis, dar...

— Dar ce?

— Nu mai e cum a fost...

Cina prin care urma să ne bucurăm de prima aniversare a întâlnirii noastre s-a transformat brusc în masă de adio. Dragostea noastră nu a durat decât un an, nici o

zi în plus. Totuși, n-a trecut prea mult timp de când Geneviève încă mai compunea poeme drăgălașe ridicând în slăvi pasiunea noastră. În unele dintre ele era menționată chiar și dragostea eternă. M-am dus să le caut și am început să i le recit la flacăra lumânării, ca s-o perpelesc un pic.

— Ia ascultă aici: *Insulă necunoscută, dragoste tulburătoare, flacăra mea nudă, focul ce mă doare.*

Mă ascultă cu o ureche, înfulecând cu poftă din mâncarea grozavă pe care i-am pregătit-o. Un strat de carne tocată, un strat de porumb cu smântână și un strat de cartofi pure. La zile mari, cum e cea de astăzi, prefer să fac pureul din cartofi pentru că dacă pun fulgi nu iese așa de bun, chiar dacă merge mai repede. Cu toată umilința, trebuie să mărturisesc că, în seara asta, am întrecut toate așteptările.

— *Mi-ești ADN, mi-ești alfabet, și te iubesc pentru că ești. E timpul să îți murmur tandrețuri confuze, suspin fericite care-alunecă pe buze.*

— Îmi dai sticla?

Îi dau sticla.

— *Te strâng la piept și sărutarea-mi are puterea veșniciei. A veșniciei...*

— Gata, ajunge!

— *Tu, dulce prinț, luminează zilei, prima iubire pe-al meu drum.*

— Te-ai potolit?

— *O zi iubire, ce fericire, mâine iubire, mereu iubire...*
Sunt destule iubiri și veșnicii. Semnat Geneviève, 22 iunie.
Nici n-a trecut un an!

Îmi aranjez hârtiile, destul de mulțumit de elanul meu oratoric. Gata. Am demonstrat ce am avut de demonstrat. Geneviève nu are cum să mă părăsească. Documentul

pe care îl țin în mână, document olograf, trebuie să subliniez, și prin urmare unul a cărui proveniență nu poate fi contestată, document semnat de bună voie în ziua de 22 iunie a anului trecut, îmi promite o iubire veșnică. Are cuvântul avocatul apărării:

– Doar n-ai de gând să mă pui în boxa acuzaților cu un poem în chip de document legal!

De fapt, așa putea. Din punctul de vedere al legii, documentul ăsta constituie un contract, pentru că la baza lui a stat un consimțământ mutual. N-aș avea nici o dificultate să demonstrez că e vorba de o promisiune în toată regula, promisiunea de a mă iubi veșnic, și categoric așa putea convinge un judecător să o oblige pe Geneviève să-și onoreze angajamentele. Însă m-aș simți de-a dreptul ridicol.

– E vorba de un alt bărbat, nu-i așa?

– Mănâncă. Se răcește.

Nu mai am poftă. Nici măcar de pate chinezesc. Mă uit la ea cum mănâncă și îmi ajunge. De altfel, în cel mai rău dintre scenariile imaginabile, sunt conștient că așa putea suporta să nu mă mai știu iubit, dacă ar fi cu putință să n-o pierd din ochi, nici o zi. În general, mă fascinează spectacolul vieții ei. Simpla ei prezență mă face fericit. Și mă doare gândul că, peste mai puțin de o zi, ea nu va mai fi o parte din viața mea.

– Știi că, dintre toate fetele pe care le-am cunoscut, ești singura lângă care m-aș putea gândi să-mi petrec restul zilelor?

– N-are rost să spui asemenea lucruri.

– Îl cunosc? E cumva Simon?

– Da de unde! Nu e Simon.

– E cineva de la birou?

– Nu.

— Poate că te-am luat prea repede? Nu e obligatoriu să ne mutăm împreună imediat. Dacă ai impresia că...

— E proful meu de tenis.

Bun, deci asta era! Proful de tenis. Ce Dumnezeu vreți să fac eu când am de-a face cu un antrenor de tenis? Nici nu e cazul să insist, s-a dus în mă-sa totul!

Nu te poți pune cu un prof de tenis. Un director de C.E.C. merge, gestionarul unui magazin de pantofi sau unul care vinde grinzi metalice, ăștia nu sunt o problemă. La o nevoie, aș putea să mă pun și cu un medic specializat în prostată sau un apicultor. Dar cum să îți piept acestor indivizi care practică una dintre profesiile magice și obțin, dintr-o singură lovitură, o plus-valoare atât de romantică de l-ar face și pe Casanova să-și uite latina? Piloți de pe toate liniile aeriene, sportivi de performanță, exploratori polari și alți imbecili fără nume care apăreți la televizor, vă urăsc. Cum vreți să ne putem păstra iubitele în asemenea condiții? Când blondei de lângă tine i se aprind călcâiele după un asemenea specimen, ție, ca cetățean normal, nu-ți rămâne decât să abandonezi partida. Asta e trista realitate, nu poți face nimic contra unora ca ei.

Și totuși, cu energia disperării, mai fac o ultimă încercare de a o aduce pe Geneviève cu picioarele pe pământ.

— Stai o clipă. Știi cu ce se ocupă, de fapt, antrenorii de tenis? Tu chiar ai impresia că unul ca ăștia își vede de lecțiile lui?

— Las-o baltă, Francis.

— OK, știi ceva, lecțiile astea de tenis sunt doar un pretext. Principala lor meserie e să-și agațe elevele.

După ce și-a golit farfuria, Geneviève se duce să o pună în chiuveta de la bucătărie. Eu o urmez pas cu pas.

— +sta e, de fapt, scopul principal al lecțiilor de tenis.

La școala de antrenori sunt punctați în plus pentru chestia asta.

Apuc o lingură de lemn, primul obiect pe care-l nimeresc și care seamănă cât de cât cu o rachetă de tenis.

— Uite, așa trebuie să ții racheta... Da, e bine. Te miști bine. O! Da' ce mâini frumoase ai. Nu, nu... Să nu crezi că spun asta tuturor elevelor.

Dacă e să judec după expresia feței, un amestec de furie stăpânită și de răceală, puternicele mele argumente nu prea au spor la Geneviève. De fapt, nici nu sunt sigur că mă ascultă. Ia două farfurii pentru desert, în vreme ce eu mă pregătesc să scot la iveală superbul tort roz în formă de inimă pe care l-am făcut eu personal, dată fiind ocazia.

Conform scenariului inițial, eu urma să ridic capacul metalic după un răpăit spectaculos de tobe și să exclam „Tadam!”. Îmi și imaginam surâsul ei mirat și cuvintele „Uau! Un tort în formă de inimă... Ce romantic!” Numai că împrejurările s-au cam schimbat. Așa încât mă mulțumesc cu un simplu „Am făcut un tort”, iar ea nu-mi răspunde.

Și totuși, eu chiar mi-am dat toată silința. Mai întâi că a trebuit să găsesc un blat de tort care, odată copt, să fie suficient de plat și de neted încât să-l pot decupa în formă de inimă. Pozele de pe ambalajele pentru blaturi de tort m-au ajutat să mă orientez spre un pandișpan cu vanilie. După ce am adăugat un ou și am pus pe foc amestecul, a trebuit să oblig ceea ce a rezultat să se așeze în formă de inimă, înainte să îmbrac totul în glazură roz.

Evident, am fost tentant să adaug și niște tubulețe de plastic care să reprezinte aorta, venele cave și artera pulmonară. Din fericire, mă mai pricep la fete și m-am

gândit că o reprezentare prea realistă riscă să diminueze impactul produs de gestul meu. Așa încât, cu riscul să trădez adevărurile științei, am mers pe mâna simboliztilor. Tortul meu seamănă cu acel simbol sub forma de triunghi care are colțurile de sus rotunjite și care a devenit, nu prea știu din ce cauză, reprezentarea oficială a inimii, și nu cu un boț de carne vâscoasă cu un fel de țevi care ies din el.

– O să te lase baltă imediat ce apare o elevă nouă, mai interesantă. După mine, n-are să țină nici până la sfârșitul lecțiilor.

– Mulțumesc de urări... Ascultă bine ce spun, nu e ce crezi tu. E ceva serios.

Geneviève pune farfuriile pentru desert pe masă cu o stăpînire de sine ce trădează o detașare față de mine frizând indiferența.

- Și de când vă știți...? Să fie trei săptămâni?
- Nu e o chestie de timp, e de intensitate.
- Și cu noi cum rămâne? Nimic intens în zona asta?
- Nu mai insista, Francis.

Îi urmăresc gesturile în tăcere. Ia cuțitul și, fără nici o șovăială, cu mișcări nete, sigure și definitive, taie tortul în două, chiar pe mijloc.

*De ce să încerci să te faci că muncești?
E o oboseală inutilă.*

PIERRE DAC

Capitolul 2

Biroul meu e ca atâtea altele: etajul șaisprezece într-un bloc fără șic, compartimentat doar prin niște despărțitoare oribile acoperite cu un soi de mochetă cenușie. Nu am fereastră, privilegiul cu pricina e rezervat doar angajaților care au destulă vechime. Deși câțiva dintre ei au ieșit recent la pensie, eliberând mai multe birouri instalate în dreptul unei ferestre, îmi este interzis să ocup un astfel de loc, căci vor fi curând luate, se pare, de salariați mai cu vechime, importați dintr-o altă filială.

Am mult mai mult respect pentru Freud de când lucrez într-o întreprindere de proporții. Zilnic întâlnesc aici numeroși indivizi atinși de tulburări mentale dintre cele mai diverse, ilustrare perfectă a exemplelor pe care le găseam în manualele universitare. Nevrozele de tot felul par a fi la ele acasă în acest mediu. Câteodată, cu aerul cel mai nevinovat, îl supun pe vreun coleg unui adevărat chestionar despre anii când era copil, doar ca să-i compar răspunsurile cu cele ale pacienților despre care îmi vorbeau profesorii mei. Și îi aleg o poreclă, înlocuind numele real cu cel al maladiei de care pare să sufere.